

SME POVOLANÍ BYŤ AKO KRISTUS

Naše špeciálne povolania sú zhrnuté v jedinom a každý dar z neho pramení. Ak tento zámer - povolanie minieme, všetky naše túžby a snahy budú márne. O čo ide? Ježiš to vyjadril takto: „*Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo*“ (Jn 15,16). Naše povolanie je jednoducho toto: všetci sme vyvolení, aby sme niesli ovocie.

Čo je tým ovocím, ktoré máme niesť?

Mnoho úprimných kresťanov si myslí, že niesť ovocie znamená privádzať duše ku Kristovi. Avšak ovocie, o ktorom hovorí evanjelium, je **podobat' sa Kristovi**. Teda niesť ovocie znamená odrážať podobu Ježiša. Takže rásť viac a viac v podobnosti Ježišovi je zmyslom nášho života. A práve toto musí byť stredom pre všetky naše aktivity, pre náš životný štýl, naše vzťahy a pod.. Všetky naše dary i povolanie – naša práca, služba i svedectvo – musia vychádzať z toho.

Ak nie som v srdci ako Kristus – ak sa zjavne nestávam viacej podobný jemu – potom som absolútne minul Boží zámer - plán - pre môj život. Nezáleží na tom, čo som dokázal pre Jeho kráľovstvo. Ak miniem tento jediný zmysel, tak som žil, kázal, a snažil sa zbytočne. Lebo Boží zámer so mnou nemôže byť naplnený tým, čo robím pre Krista. Nemôže byť meraný mojim výkonom, i keď by som uzdravoval chorých alebo vyhánal zlých duchov. Boží zámer je vo mne naplnený len tým, čím sa stávam v Ňom - v Ježišovi. Takže podobnosť Kristovi sa netýka toho, čo robím pre Pána, ale toho, ako som premieňaný do Jeho podoby.

Máme v BS veľmi dobrý **príklad**: V očiach učeníkov bol Jeruzalemský chrám veľkým Božím dielom, veľkolepým úspechom. Vzali aj Ježiša na obhliadku, aby mu ukázali vznešenosť chrámu, ohromné zástupy ľudí, ktorí sa tu denne zhromažďovali, náboženské aktivity a kult, ktoré sa tam konali. Mysleli si totiž, že to na Ježiša urobí rovnaký, ak nie ešte väčší, dojem ako na nich. Miesto toho však Ježiš schladil ich nadšenie studenou sprchou. Povedal im, že toto všetko spadne a nezostane tu kameň na kameni. Všetky tieto zástupy sa rozprúchnu, aj pastieri utečú. Všetko to impozantné, všetko, čo vyzerá veľmi zbožne – bude zvrhnuté. A stane sa to, pretože toto všetko nezjavuje Krista, ale človeka.

Faktom je, že sa učeníci zamerali na nepravý chrám. Ich oči sa pozerali na ľudmi vystavený chrám. Zamerali sa na náboženské aktivity a imponovali im nesprávne veci. To, čo sa tam dialo, nepredstavovalo nebeského Otca. Chrám sa stal skrýšou pre zlodejov a peňazomencov. Proroci a kňazi tu boli sami pre seba. Okrádali a zneužívali dokonca i svojich vlastných rodičov. Chrám vôbec neslúžil, Božím zámerom. Preto Ježiš obrátil pozornosť učeníkov na duchovný chrám. Ako Pavol aj neskôr napíše: „*neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nepatríte sebe?*“ (1Kor 6,19).

Mnoho dnešných kresťanov sa podobá učeníkom. Lenže Ježišovo poslanstvo k nám je jasné: nemáme sa zameriavať na budovy z kameňa a kovu, na formy uctievania a pod. Tieto veci len odvádzajú našu pozornosť od toho podstatného. Namiesto toho sa máme zamerať na náš duchovný chrám.

Ježiš z Jeruzalemského chrámu všetko zlé vyhnal.

Spľietol si z povrázkov bič a vyčistil dom svojho Otca. A podobne to robí aj z duchovným chrámom: „*každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva [...] vyhodí [...] potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhorí.*“ (Jn 15,2.6). Ježiš čistí

svoj chrám. On je verný, On vyháňa všetko zlé zo svojho chrámu. Robí to vo svojom čase a svojim spôsobom. Preto mu môžeme a máme dôverovať.

Aký je náš podiel na tomto očisťovaní duchovného chrámu?

Našou úlohou je uistiť sa, že sa do nášho vlastného ľudského chrámu nevkráda žiadne svetáctvo. Ako to máme robiť?

Apoštol Pavol nám dáva návod, keď hovorí: „*že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým, čo sú povolani podľa jeho rozhodnutia*“ (Rim 8,28). Pavlovo posolstvo je jednoduché: v živote tých, čo milujú Boha a chodia po jeho cestách majú všetky veci napomáhať k dobrému. Ak sa však obzrieme okolo seba - koľko je kresťanov skleslých, v depresiách, koľkí sa trápia, koľko je Bohu zasvätených osôb vyčerpaných, unavených a opúšťajúcich službu, aká veľká je konkurencia medzi Božími služobníkmi, koľko cirkevných spoločenstiev a komunít je ponorených do materializmu a v dlhoch a pod. - zdá sa nám, že Pavol klame. Alebo zjďme do akéhokoľvek kresťanského knihkupectva a prečítajme si tituly kníh na regáloch. Väčšinou sú to tzv. „samoobslužné knihy“. Teda knihy o tom, ako premôcť osamelosť, ako sa dostať z depresie, ako dosiahnuť naplnenie i pokoj vnútra a pod.. Toto je ten oplývajúci život, z ktorého sa máme, ako hovorí Pavol, radovať? To vyzerá ako život biedy a strádania. Prečo tomu tak je?

Je to preto, že sme všetko vzali za nesprávny koniec. Nie sme povolani, aby sme boli úspešní, slobodní od všetkých starostí, aby sme boli výnimoční a všetko zvládali a pod.. Nie, zabúdame na to, že tým hlavným je niešť ovocie v podobnosti Kristovi.

Je pravdou, že mnohí z nás sú povolani, aby boli „obyčajnými kresťanmi“ ... Ale vyvíjame na seba tlak, aby sme držali krok s duchom dnešného sveta, súťaživým duchom. Chceme sa vyrovnáť iným, chceme byť úspešnými služobníkmi ... Lenže my nemusíme nič vytvárať, aby sme našli zmysel života. Nemusíme postaviť veľké budovy, napísať knihy alebo získať zástupy ... Pavol hovorí, že sme predurčení k tomu, aby sme sa zmenili do Kristovej podoby, a že toto je náš jediný cieľ: „*lebo ktorých predpoznal, tých aj predurčil, že sa stanú podobnými obrazu jeho Syna, aby on bol prvorodený medzi mnohými bratmi*“ (Rim 8,29).

Chceš niešť ovocie, ktoré pramení z podobnosti s Kristom?

Napĺňovanie zmyslu nášho života začína tým, že sa usilujeme milovať druhých tak, ako Kristus miloval nás. A stávame sa viacej podobní Kristovi, keď naša láska k druhým vzrastá: „*Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske!*“ (Jn 15,9). Jeho príkaz je jasný: choď a miluj druhých. Dávaj druhým bezpodmienečnú lásku, tak ako som ja dal tebe.

Kde máme s touto Kristovou bezpodmienečnou láskou začať?

1. v našich rodinách a komunitách

Ježišovo prikázanie súvisí s tým, ako sa správame k tým, s ktorými zdieľame spoločné bývanie.

Tato pravda je aj jadrom Malachiášovho proroctva. Boh cez neho hovorí kňazom tieto slová: „*Pokrývate Pánov oltár slzami, plačom a vzdychaním, takže sa viac neobracia k obete a neprijíma zavďačenie z vašich rúk. A spytujete sa: "Prečo?" - Preto, že Pán je svedkom medzi tebou a medzi manželkou tvojej mladosti, ktorej si sa spreneveril, hoci je ona tvoja spoločnica a zmluvná manželka.*“ (Mal 2,13-14).

Nevera, o ktorej píše Malachiáš, to nie je len cudzoložstvo. Ale zahrňuje všetko, čo by sme mohli nazvať nepodobné Kristovi, ako napr. slabá horlivosť, horkosť, urážlivosť, nečestnosť ... A toto môžeme rozšíriť aj na ďalších členov rodiny.

Tieto druhy nevery rušia naše celoživotné úspechy. Boh už neprijíma naše obety, ani uctievanie, ani modlitby. Prečo? Lebo náš vzťah k tým, s ktorými žijeme pod jednou strechou - je zlý.

Môžeš evanjelizovať ako len chceš, môžeš vydávať svedectvo, môžeš každý deň chodiť do kostola, spievať Bohu chvály a pod.. Ale čo o tebe môžu povedať tvoji najbližší? Aký život vedieš doma (v komunite)? Môžu tvoji najbližší o tebe čestne povedať pred nehom i celým svetom: M. nás miluje Kristovou láskou. Robí síce chyby, ale jeho (jej) trpezlivosť a porozumenie k nám rastie zo dňa na deň. Stáva sa stále viac jemnejším (ou), nežnejším (ou) a starostlivejším (ou). Modlí sa s nami ...

Nikdy nemôžeme vynahradiť všetky naše minulé chyby a zlyhania. Ale keď konáme opravdivé pokánie, Boh sľubuje, že obnoví všetko, čo škodca zničil.

Samozrejme, Satan vie, že si sa rozhodol, že budeš vo svojom dome (komunite) stávať sa stále viac podobný Kristovi, takže rátať s tým, že ti bude neustále pripravovať rôzne skúšky.

2. mimo svoju rodinu

Byť podobný Kristovi znamená vziať na vedomie Ježiša v druhých; znamená to milovať druhých tak, ako On miluje nás. Ale taktiež to znamená milovať svojich nepriateľov – tých, ktorí nás nenávidia, ktorí nás zneužívajú, ktorí nie sú schopní nás milovať. A my ich máme milovať bez toho, aby sme od nich na oplátku niečo očakávali. V ľudskom zmysle je nemožné takto milovať. Neexistuje žiadna kniha „ako na to“. Neexistuje žiadny zoznam pravidiel ani žiadna miera ľudskej inteligencie, aby nám ukázali ako milovať našich nepriateľov tak, ako nás miluje Kristus. A napriek tomu nám to Ježiš prikazuje. A napriek tomu to máme robiť so stále rastúcim úsilím, lebo podľa Ježiša je to ovocie, ktoré máme niesť.

Takže, ako to urobiť? Ak mám milovať tých, ktorí mi ubližujú, ktorí sú proti mne? Ako mám milovať ostatných kresťanov i neveriacich ľudí?

To musí byť práca DS. Ježiš sa modlil k Otcovi: „*aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja*“ (Jn 17,26). Kristus žiadal Otca, aby do nás vložil svoju lásku. A sľúbil, že DS nám ukáže, ako máme prežívať tuto lásku: „*Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.*“ (Jn 16,13-15). Ježiš hovorí, že DS zozbiera všetky spôsoby, akými Kristus miloval iných, a zvestuje nám ich.

3. v Cirkvi a národe

V apoštolských dobách bola Cirkev tak naplnená Kristovou autoritou, že sa králi a vládcovia báli. Sv. Pavol a jeho žiaci neohrozene kázali evanjelium. Naplnili celé mesta i národy posolstvom o Ježišovi. Cirkev bola známa pre svoju podobnosť s Kristom. Jej moc mala veľký vplyv. Ale dnes sa veľká časť Cirkvi stala slabou, mdlou inštitúciou. Je terčom posmechu na celom svete.

Veľký kus práce urobil Ján Pavol II. a ekumenizmus ... No napriek tomu je ešte veľa rozdelenia ...

Existuje ešte iný druh rozdelenia v Cirkvi, ktorý absolútne nie je podobný Kristovi. Je to priepasť medzi veľkým a malým. Teda tými, ktorí robia v Cirkvi veľké veci, a tými, ktorí sú povolaní k menším skutkom. Boh tento druh rozdelenia zakázal.

Toto rozdelenie spôsobuje, že tí malí strácajú odvahu. A nakoniec sú presvedčení, že nerobia pre Boha nič významného; že Boh si ich nemôže použiť pre svoje diela. Možno si aj ty hovoríš: „Som jedným z týchto malých ľudí. Veci, ktoré konám v Božom kráľovstve sú veľmi malé. Nie som zapojený v ničom veľkom a dôležitom pre Pána.“ Ale o to tu nejde. Áno, niektorí ľudia robia v Cirkvi veľké veci,

ktoré mnohí vidia a o ktorých mnohí počujú. Ale niektorí z týchto veľkých ľudí nemajú oči, aby videli potreby zranených ľudí. Orientujú sa radšej na veľké projekty, než na potreby. Najpoužívanjšími ľuďmi v Cirkvi sú tí, ktorí majú oči k videniu a uši k počúvaniu. Jednoduchým faktom je, že Kristus, ktorý vo mne žije, nie je slepý ani hluchý. A jeho Slovo hovorí: „*Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?*“ (1Jn 3,17). Ježiš vidí všetky potreby a zranenia okolo mňa. Počuje stonanie a plač sklúčených a zotročených ľudí. A ak mám byť stále viacej ako On, potom musím mať oči i uši, aby som videl i počul to samé.

Spracoval Imrich Degro

© Spoločenstvo sv. Michala Archanjela